

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

ÇÖPTEKİ ÇOCUK
Hüseyin Koç

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

Verno Kitap©

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Ali Gül

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Şubat 2026

ISBN: 978-625-9287-84-3

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ÇÖPTEKİ ÇOCUK

Hüseyin Koç

İÇİNDEKİLER

YAZAR HAKKINDA	7
Ekmek Kavgası Başlıyor ve Hayatımı Değiştiren Ustam.....	9
Hayal Kırıklığı.....	21
Yeni Bir Hayata İlk Adımlar.....	25
Yükseliş Başlıyor... ..	31
Damadın Çevirdiği Dolaplar.....	45
Yeni Patronum Artık.....	58
Damadın Yeni Rezaletleri ve Güzel Bir Karşılaşma.....	81
Yeni Eve Hep Birlikte... ..	92
Yeni Bir İş ve Kibirli Esnafı Mat Edişim.....	128
Başarısız Bir Soygun Girişimi.....	132
Damadın Yeni Başarısız Girişimi... ..	137
Hayatımın En Güzel Tanışma Anı... ..	140
Onun Babası Yeni Muhasebe Müdürümüz.....	151
Yeni Müdür ve Yardımcısı... ..	158
Kıskançlık Krizleri.....	172
Onunla Başbaşaşyken Yaşadığımız Saldırı... ..	189
Yeni Bir Kibirli Esnaf Vakası... ..	213
Hayırlı Bir İş... ..	218

Hisse Devreden Çürük Meyveler...	229
Tatil ve Tuhaf Bir Evlilik Girişimi.....	242
Sevgilim Duruma El Koyuyor.....	254
Fabrikada Biriken İşler.....	273
Görgüsüzler Görücü Gelirse.....	281
Plâket Takdimi.....	294
Kız Babası İşkilli Olur.....	300
Kumarhane Kuşları.....	302
Adım Adım Depresyon.....	311
Sürpriz Buluşma.....	321
Emrivaki İle Yüzük Takılıyor.....	328
Evlilik Teklifini Taçlandıran Ziyafet.....	332
Sırat Köprüsünde Yürüyüş.....	339

YAZAR HAKKINDA

Hüseyin Koç, 1957'de Adana'da doğdu. Çok küçük yaşlarda babasının evi terk etmesi nedeniyle evin geçimini sağlamak için erken yaşta çalışma hayatına atıldı. Otomobil tamirciliği başta olmak üzere birçok meslekte ayakta kalma mücadelesi içinde olduğundan eğitim hayatı sürekli aksamıştır. 16 yaşındayken geldiği İstanbul'da yaşam mücadelesini bütün gücünü harcayarak sürdürmüştür. Yaşadıklarını kaleme dökerek "Çöpteki Çocuk" isimli eserini yazmıştır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

EKMEK KAVGASI BAŞLIYOR VE HAYATIMI DEĞİŞTİREN USTAM...

Anne sevgisini ve sıcaklığını tatmadan çöpe atılan çocuğum ben! Dođarken hayat acımasızlığını gösterdi bu benim hayatım!

İstemeyerek olsa da yurt müdürünün ölümüne sebep olmuştum. Hapis yattım sonra da askere gittim. Askerliğimi bitirdikten sonra İstanbul'a geldim. Ama kalacak bir yerim yoktu. Ucuz bir otel odası tuttum ve orada kalmaya başladım. Allah'ımın izniyle kendime bir söz verdim, artık dürüst bir insan olacaktım, kimseyle kavga etmeyecektim.

Benim, Allah'ın yardımına ihtiyacım vardı. Yurt arkadaşlarımdan başka İstanbul da kimseyi tanımadığımdan, yurt arkadaşlarımı bulmam gerekiyordu. Acil olarak iş bulup ekmek paramı kazanmak istiyordum artık. İş aramaya da başladım. Birkaç gece otelde kaldım. Ama cebimde otelde kalacak kadar param yoktu. İş ararken bir yandan yurt arkadaşlarımı da arıyordum. Ama yurt arkadaşlarımı da iş de bulamadım, ümidimi kaybetmek üzereydim. Aklıma daha önce kaldığım yurda uğramak geldi nedense.

Oraya gidince yurdun kapısında bekleyen görevli olan bizim dönemimizdeki abilerden biri ile karşılaştım. Yurdun kapısını bekleyen abi nasıl olduysa beni tanıdı.

“Nasılsın Garip?” diye seslendi, “İyiyim abi.” diyerek yanına gittim.

“Garip, buralarda ne işin var? Sen kaldığın yurdu mu özledin?”

“Abi, askerden yeni geldim, yurttta beraber kaldığım arkadaşlarımı arıyorum.”

“Garip, senin arkadaşın Ali buraya yakın bir yerde oturuyor.” deyince heyecanlandım, nerede oturduğunu sordum. Ali’nin oturduğu evi tarif etti. Teşekkür ettim, oradan ayrıldım.

Hızlı bir şekilde Ali’nin evine gittim, evin kapı ziline çaldım. Ali beni karşısında görünce şaşırıldı ve sevindi. Şaşkınlığını üstünden atınca beraber evine girdik, “Garip, sen nerede kalıyorsun?” diye sordu.

“Ali, askerliğimi yeni bitirdim, İstanbul’a geldim, birkaç gün oldu. Kalacak herhangi bir yerim yok. Acil şekilde kalacak yer ve bir iş bulmam gerek!”

“Garip, iş ve kalacak yer bulana kadar benimle kalabilirsin.” dedi. Ali’nin burada benimle kalırsın demesi beni çok mutlu etti. Böylece Ali’nin evinde kalmaya başladım. Onunla beraber birkaç iş yerine gittik, baktık. Ama beni kimse işe almak istemiyordu. İş almamalarının nedeni, adam öldürüp hapiste yatmış olmamdı. Şansımı bir de oto sanayi sitesinde aramaya karar verdim.

Sabah erkenden uyandım, oto sanayi sitesine iş aramaya gittim. Birkaç gün daha oto sanayi sitesinde dolaşım. Ama insanlar yine aynı mazeretlerini söylüyorlardı, sorun benim hapis yatmış olmamdı. Arabalara çok meraklıydım. Zor da olsa kendime sanayi sitesinden bir iş buldum.

Başımdan geçen her şeyi ustama anlattım. Yurttta büyüdüğümü de anlattım. Ustam, “Oğlum, senin kalacak bir yerin var mı?” diye sordu. Sıkılarak “Ustam, kalacak bir yerim yok.” diye cevap verince, “Oğlum sıkılmana gerek yok, bir çaresine bakarız!” dedi.

“Birkaç gündür arkadaşım Ali’nin yanında kalıyorum şimdilik.”

“Tamam oğlum. Sen birkaç gün daha arkadaşında kal. Biz sana kalacak bir ev bulana kadar.”

“Tamam usta,” dedim, elini öptüm. O gün sanayide işe başladım. Ertesi günü ustam beni bir mağazaya götürdü. Pantolon, gömlek ve ayakkabı aldı. O gün çok mutlu olmuştum. Hatta sevinçten ağlamıştım. Allah’ım bana yardım ediyordu artık. Ustam yanıma geldi bana sarıldı. Beni teselli etmeye çalışıyordu.

“Ustam, beni çok mutlu ettin. Teşekkür ederim.”

“Oğlum, ne yaptım ki! Sadece ufak tefek bir şeyler aldım.”

“Ustam, ne aldığının önemi yok. Şimdiye kadar hiç kimse bana bir şey almamıştı.” Ustam bana tekrar sarıldı. Baktım, gözleri kızarmıştı sanki. İyi bir ustaya ve iyi bir insana rastlamıştım. Allah’ım yardım etmişti şükür. Şansım da dönmüştü. 6 ay kadar çalıştım. Kendimi düzeltmeye ve iş yapmaya başlamıştım.

Artık iş konusunda ustama yardımcı oluyordum. Bir gün, ustam seslendi: “Oğlum, sen bana kimliğini ver.” Cebimden kimliğimi çıkartıp ustama verdim. Ertesi gün sabah dükkâna geldiğimde beni yanına çağırınca ustamın yanına gittim. “Oğlum, seni gece ortaokuluna yazdırdım. İşten sonra akşamları okula gitmeye başlarsın.” diyerek kimliğimi bana geri verdi ve gözlerimin içine bakarak konuştu, “Oğlum sakın okula gitmeyi ihmal etme!”

“Tamam ustam, gideceğim.” diyerek teşekkür ettim. Çok mutlu olmuştum, okula yazıldığım için. “Okula gitmek benim hiç aklımda yoktu usta.” dedim.

“Oğlum okumak güzeldir, okuyan insan her zaman bilgi sahibi olur, Garip senin araba kullanmak için ehliyetin var mı?”

“Ehliyetim filan yok, ustam.”

“Oğlum, yarın sabah erkenden Beşiktaş’a Trafik Amirliğine git. Ehliyetini almak için müracaat et.”

Ertesi gün sabah erkenden kalktım Beşiktaş'a gittim, Ehliyet almak için müracaat ettim. İki ay içinde ehliyetimi aldım. Ustamın sayesinde okula gitmeye de başlamıştım.

Zaman zaman, yurttan beraber olduğumuz arkadaşlarla, buluşup sohbet ediyorduk. Ali'nin yanında çok kalmıştım. Ali evden gitmem için bana bir şey demiyordu. Allah razı olsun Ali'den. Artık Ali'nin yanından ayrılmam gerekiyordu, bunu biliyordu. Bazen Ali kendi arkadaşlarıyla beraber eve gelince evden dışarı çıkmak zorunda kalıyordum. Ali git demiyordu ama evden gitmemin gerekli olduğunu biliyordum, Evden çıkıp gittiğim için Ali bana kızsada "Neden evden gittin?" diye sorsa da gitmem gerektiğinin farkındaydım. Havalarda biraz ısınmıştı, yani yaz da geliyordu artık.

Sabah işe gittim, ustamla ev işini konuşmaya karar verdim. Ustamın yanına oturdum, "Ne oldu Garip, anlat bakalım!" dedi.

"Ustam ev bulana kadar dükkânda kalsam olur mu?" diye sordum. Bana bakarak düşündü ama gönülsüz olarak dükkânda kalmamı kabul etti. Akşam eve gittiğimde Ali evde yoktu, bazı eşyalarımı topladım. Ali de evine geldi, benim gideceğimi anlayınca canı sıkılmıştı. "Nereye gidiyorsun Garip?" diye sordu.

"Ali, bir yer buldum, orada biraz kalmaya gidiyorum." dedim. Ali bana sarıldı. Yanından ayrılıp, dükkâna geldim.

Artık geceleri dükkânda kalmaya başladım. Hava da güzel gidiyordu. Bir zaman geçti, ustamın karşısına geçerek, "Ustam, okulumu bitirdim." dedim.

"Çok güzel oğlum. Sen şimdi gidip liseye yazılıyorsun."

"Tamam usta!" dedikten sonra liseye kayıt yaptırma işlemleri için ustamdan izin alıp okula gittim. Odaya girdim, birkaç görevli masada oturuyorlardı. Motor bölümüne kaydımı yaptırdım. Belli zamanlarda izin alıp derslere ve sınavlara giryordum.

İşlerimi yoluna koyduktan sonra dükkânda daha fazla kalmak istemediğimden kiralık ev aramaya başlasam da bir türlü kiralık ev bulamadım. Çünkü bekâra kiralık ev vermiyorlardı. Bir zaman sonra havalarda soğumaya başladı, kış geliyordu artık.

İşimiz çok yoğundu, yanımıza çalışmak için iki arkadaş daha gelmişti. Çalışmaya gelen arkadaşların da kalacak yerleri olmadığından, arkadaşlar otelde kalıyorlardı. Ustam, beni yanına çağırarak “Garip, havalarda soğudu oğlum, sen de arkadaşlarınla beraber otelde kal.” dedi. Arkadaşlarla beraber otelde kalmaya başladım, ama otel paramı ustam ödüyordu.

Bir cumartesi akşamı arkadaşlarla beraber bir eğlence mekânına gittik. Arkadaşlarımla beraber o gece çok güzel eğlendik, zamanın nasıl geçtiğini anlayamadık. Saat çok geç olmuştu. Eğlence mekânından çıktık, hava buz gibi soğuktu. Taksiyle otele gitmeye karar verdik. Arkadaşlara, “Taksiye biniyoruz cebimizde taksi paramız var mı?” diye sorunca ceplerimize baktık, maalesef taksiye binecek paramız yoktu. Soğukta otele kadar yürümek zorunda kaldık.

Resepsiyondan kaldığımız odanın anahtarını istedim. Bize, “Boş oda yok!” dedi. Arkadaşlardan biri resepsiyon görevlisine, “Bizim her zamanki kaldığımız odanın anahtarını istedik. Sizden yeni bir oda istemiyoruz.” deyince görevli, “Siz sabah otelden ayrılırken geleceğinizi söylemediniz, Sizin kaldığımız odanın parasını vermemişsiniz.” diye karşılık verdi.

“Biz size oda parası vermedik haftalık ödüyoruz.”

“Siz otelde oda ayırtmak için geç kaldınız. Sizler gelmediğiniz için odanızı başka müşteriye verdim. Şu anda otelimizde boş odamız yok size verecek!”

Bizim cebimizde başka bir otel odası tutacak paramız kalmamıştı. Bize “Otelde çıkın!” dedi, otelden dışarıya çıktık, ama hava

çok soğuktu. Geceyi dışarıda geçirmemizin imkânı yoktu. Arkadaşlardan biri “Garip, biz dükkâna gidelim, bu geceyi dükkânda geçirelim.” dedi.

Düşündüm ama aslında düşünecek fazla bir seçeneğimiz de yoktu. Çalıştığımız dükkân otele yakındı. “Arkadaşlar, dükkânda kalmamız için ustayı arayıp sormam gerek.” dedim.

“Garip, bu saatte ustayı nereden bulacaksınız? Usta uyuyordur şimdi.” Üşümeye başlamıştım ve uyukum da gelmişti. Ayakta uyu-maya başlamıştım artık. Arkadaşlarla beraber dükkâna geldik. Sanayinin bekçileri görmeden dükkâna girdik. Üst kata, yani yazıhaneye çıktım. Orada bir battaniyem vardı. O battaniyeye sarıldım ve battaniyeyi de kafama kadar çektim. Nefesimle vücudumu ısıtmaya çalışıyordum. Vücudum biraz ısınınca, farkında olmadan uyumuşum. Tuhaf sesler duymaya başladım. Sesleri duyunca biraz kendime gelir gibi oldum, ama kendimi toparlayamadım. Sesleri duysam da başımı kaldıramıyordum. Birileri çılgınca dükkânın kepengine vuruyordu. Tekrar kalkmak istedim yine kalkamadım. Sesler daha çok gelmeye başladı. “Kepengi açın, dükkân yanıyor!” diye bağırırlar geliyordu. Dükkânın anahtarı pantolonumun cebindeydi. Pantolonum yanımda yerde duruyordu. Pantolonuma doğru uzandım. Cebimden anahtarı alıp kepengin düğmesine bastım. Dükkânın kepenginin açıldığını duyabiliyordum. Ama yattığım yerden kalkacak hiç halim yoktu. Yanıma insanların geldiğini görüyordum. Benimle konuşmaya çalışıyorlardı. Konuşmak bir yana ağızımı bile açamıyordum. Yanıma gelen kişileri hayal gibi görüyordum. Tekrar kendimden geçmişim...

Gözümü biraz açtım, hastanede olduğumu gördüm. Bir kişinin sesi geliyordu. “Garip, kendine gel!” diye. Sağıma soluma baktım, Yanımda oturan ustamın hanımını gördüm. Biraz kendimi toparladım.

“Abla, ne oldu? Ben neden hastanedeyim?”

“Garip, oğlum sen biraz sakin ol, hiçbir şey hatırlamıyor musun?”

“Yok abla, hiçbir şey hatırlamıyorum. Abla, bir bardak su alabilir miyim?”

Suyu bardağa doldurup bana verdi. Suyu içtim. Tekrar sordum, “Abla, ne oldu neden ben hastanedeyim?”

“Oğlum, siz kapalı olan dükkânın içindeydiniz. Araba çalıştırılmış. Sizin çalıştırdığınız arabadan çıkan egzoz gazı sizi zehirlemiş.” dedi. “Evet abla. Arkadaşlarla beraber gece biz dükkâna yatmak için girdik. Ben yazıhaneye çıktım yatmak için. Arkadaşlar dükkânda duran arabanın içine girdiler. Abla gece hava çok soğuktu. Arkadaşlar üşüdüğü için arabayı çalıştırmışlardı. Hatırlıyorum, ustam nerede?”

“Garip, ustan nezarete!”

“Ne oldu abla, neden ustan nezarete?” diye sordum. Yattığım odanın kapısı açıldı, odaya iki polis girdi. Polisler, “Geçmiş olsun Garip Bey!” dediler. ‘Sağ olun efendim.” Polislerden biri, ablaya “Siz biraz dışarıya çıkar mısınız? Biz Garip Bey’le biraz konuşacağız.” dedi. Ustamın eşi dışarıya çıktı. Polis, “Ne olduğunu bize anlat bakalım Garip Bey! Sizler dükkânınıza nasıl girdiniz ve gece ne oldu?” dedi.

“Dün gece biz...”

“Yok Garip Bey! Dün gece değil, iki gün önceki gece ne oldu?” diye sordu.

Polise baktım. “Ben kaç gündür buradayım?” diye sordum. Polis, “Garip Bey üç gündür hastanede yatıyorsunuz.” dedi. Hatırladığım kadarıyla olayı anlatmaya başladım. Arkadaşlarla beraber gece eğlenmeye gittiğimizi, Döndüğümüzde otel görevlisinin bizi

içeri almadığını, bu yüzden dükkâna sığınmak zorunda kaldığımızı, dükkâna girdiğimizden ustamın haberi olmadığını, ben üstteki yazıhanede uyurken iki arkadaşımın içerisi soğuk olduğundan dolayı oradaki arabalardan birine girip ısınmak için arabayı çalıştırdıklarını söyledim ve sordum, “Arkadaşlarım nerede şimdi?”

“Siz kapalı alanda arabayı çalıştırdığınız için, Arabadan çıkan egzoz gazı sizi zehirlemiş. Garip Bey, beni iyi dinleyin ve doğru cevap verin!” dedi.

“Tamam, ne soracaksanız sorun!”

“Senin ustan, arkadaşlarıyla beraber gidin dükkânda kalın mı dedi?”

“Ustamın haberi yoktu dedim ya! Sağ olsun, kaldığımız otelin ücretini her gün verirdi bize. Ama biz otel parasını haftalık öderdik.”

Polis, “Tamam, buraya imza atın.” dedi. Kâğıdı imzaladım. ‘Biraz dinlenin. Biz yine geleceğiz.’ diyerek odadan çıktılar. Odaya ustamın eşi geldi. “Abla, arkadaşlarım iyi mi?” diye sorunca ağlamaya başladı. “Arkadaşların öldü oğlum, maalesef kurtaramadılar. Çok üzgünüm!”

“Abla acaba arkadaşlarımın ölmesine ben mi sebep oldum?”

“Yok oğlum, seninle ne alakası var! Sen de ölebilirdin.” dedikten sonra odadan çıktı. Beni ölümden kurtaran, yattığım yerin biraz yüksek olması mıydı, yoksa kafama kadar battaniyeyi çekmiş olmam mı merak ediyordum. Sabah doktor odama gelip muayene etti.

“Garip Bey, siz yarın sabah taburcu olabilirsiniz.” dedi ve odamdan çıktı. Yine beni düşünceler sardı. Hastaneden çıkarsam, nereye gidecektim gidecek bir yerim de yok. Otelde kalacak param da yok. Akşamüstü yattığım odaya ustam ve hanımı geldiler. Ustam bana sarıldı “Teşekkür ederim oğlum. Senin polise verdiği ifade beni hapisten kurtardı.” dedi.

“Ustam ben doğru olanı söyledim polislere. Senin haberin olmadan dükkâna girdik. Senden özür dilerim. Ustam, senin de başını derde soktum.”

“Tamam Garip, sen bunları düşünme. Olanlar oldu artık! Hadi kalk giyin oğlum, bize gidiyoruz.”

“Doktor yarın sabah kontrolden sonra ilaç yazacak ustam. Ben yarın sabah taburcu olacağım.”

“Olur canım! Biz seni yarın gelir hastaneden alırız.” dedi ve eşi ile beraber odamdan çıkıp gittiler. Akşam hastaneye yurttan arkadaşım Ali ve onun arkadaşı Zeki ziyaretime geldiler. Nasıl olduğumu sordular. İyi olduğumu söyledim. Ali, “Haydi Garip, kalk giyin, benim eve gidiyoruz!” dedi.

“Bu saatte nereye gidiyoruz? Yarın sabah da taburcu olacağım arkadaşlar! Daha hastane masraflarım var, ödemem gerekiyor. Hastane masraflarımın ne kadar tuttuğunu bilen var mı?”

Zeki, “Garip, senin sigortan var mı?” diye sordu. Ben de sigortamın olduğunu söyledim. “Tamam, Garip senin sigortan hastane masraflarını karşılar.”

Arkadaşlar beni yataktan kaldırdılar, giydirdiler, “Nereye gidiyoruz arkadaşlar?” diye sordum, Ali de “Garip, benim eve gidiyoruz, sen iyi olana kadar benim evimde istediğin sürece kalabilirsin. Sana ben bakacağım.” dedi. Ben güldüm. Arkadaşlar neden güldüğümü sorunca cevapladım; “Ya arkadaşlar! Ali, daha kendine bakamıyor, bana nasıl bakacak?”

Zeki gülererek, “Garip doğru söylüyor Ali, sen kendine zor bakıyorsun, Garibe nasıl bakacaksın?” dedi. Hep beraber güldük. Hastaneden arkadaşlarla beraber çıktım. Ali’nin evine gittik. Onun yanında kalmaya başladım. Birkaç günde kendimi toparladım.

Sabah kalktım, sanayiye ustamın yanına gittim. Ustam benim geldiğimi görünce sevindi. Yalancıkta kızarak, “Sen neredesin

oğlum! Sabah hastaneye gittim seni hastaneden çıkarmak için. Ama sen hastanede yoktun, taburcu olduğunu söylediler. Nasıl oldun, iyi misin?”

Teşekkür ederek elini öptüm. “İyiyim ustam, teşekkür ederim.”

“Oğlum, kendini iyi hissediyorsan şimdi işe başlayabilirsin!”

“Ustam, artık burada çalışamam! Hatamla sizi zor durumda bıraktım!”

“Bak oğlum, arkadaşlarının ölümünde senin bir hatan yok! Bazen insanların hayatında tatsız olaylar başına gelebiliyor. İstersen yarın sabahtan gel. Dükkânı aç, birkaç gün çalış. Seninle yine konuşuruz, sen yine bana, ‘Bu dükkânda çalışamıyorum.’ dersen, işte o zaman senin için başka bir çözüm yolu ararız.”

Ustamı kırmak istemediğimden, “Tamam ustam, yarın işe gelip çalışıp denerim.” dedim.

“Oğlum, akşam beraber bizim eve gidiyoruz, itiraz etme tamam mı?”

“Çok teşekkür ederim. Zor günümde bana sahip çıktınız. Sizin emeğiniz bende çaktır.”

O gün dükkândaki işlerde ustama yardım ettim. Akşam onunla beraber evlerine gittik. Ustam evin kapısını çaldı. Kapıyı açan eşi benim geldiğimi görünce yanıma geldi. Ağlayarak bana sarıldı. “Oğlum, biz seni çok merak ettik. Nasılsın, hem neredesin günlerdir?” diye sordu.

“Arkadaşımın yanında kalıyordum ablacığım. İyileştim çok şükür.”

“Haydi ellerinizi yıkayın gelin, yemek hazır! Yemekten sonra konuşuruz çocuğum.” Ellerimi yıkadım, geldim. Masaya oturdum, beraber yemeklerimizi yedik.

Haftalarca onların evinde kaldım. Ustamla beraber yine bir zaman çalıştım. Yine bir akşam ustamla beraber iş yerinden

ayrıldık, eve geldik. Eşi bana bakarak, “Oğlum, sana yakınlarda kiralık ev tuttum.” dedi, elindeki anahtarı “Al oğlum, bu senin evinin anahtarı.” diyerek uzattı. Çok mutlu olmuştum. Şaşkınlıktan düşüp bayılacaktım neredeyse. “Abla ne evi ne anahtarı? Yani çok şaşırđım. Şimdi bu anahtar bana tuttuğunuz evin anahtarı mı? Yani... Yani şimdi benim evim mi?”

Ustam, “Garip, ablan sana kiralık bir ev tutmuş. İçine de birkaç eşya koymuşlar. Yemekten sonra gidelim, çayları da senin evde içelim. Ne dersin evladım?”

“Ustam, ablam çok teşekkür ederim. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Siz ne güzel, ne iyi insanlarsınız! Tabii ki gideriz!”

Yemekten sonra beraber çıktık. Bana kiraladıkları eve gittik. Abla evin kapısını açtı, içeriye girdik. Evet, ev bana göre çok güzeldi. Gerçi hiçbir zaman kendime ait bir evim olmamıştı. Çoğu zaman gecelerimi sokakta geçirmiştım. Bazen de arkadaşımın yanında kalırdım. Ev, sokakta kalmaktan beni kurtaracaktı. İyi ve güzel bir evim vardı benim de artık! Bundan sonra bir sığıntı gibi arkadaşımın ya da şunun bunun yanında kalmayacaktım.

Çay yaptım. Çaylarımızı afiyetle içtik. Daha sonra ustam ve eşi evlerine gittiler. Ben kendi evimde kaldım. Kendimi çok iyi hissediyordum. O gece çok mutlu olmuştum. Evim olduğu için kafam rahattı. İlk defa gece evimde rahat ve huzurlu bir şekilde uyumuş, sabah ise mutlu bir şekilde uyanmıştım.

Ustamın yanında uzun bir süre çalışmaya devam ettim. Liseyi iyi bir derecede bitirip diplomamı da almıştım. Bir akşam Ali, Zeki ve Burak evime geldiler. “Garip, bizim halı saha maçımız var. Sen de bizimle top oynamaya gelsene.” dediler.

“Tamam arkadaşlar!” diyerek üstümü giydim. Arkadaşlarla beraber top oynayacağımız yere gittik. Maç başladı. İyi bir maç

oluyordu. Topa vururken rakip oyunculardan biriyle çarpıştım. Ayağım çok acımaya başladı ve hızla şişti. Arkadaşlar beni hastaneye götürdü. Muayene sıram gelince doktor ayağıma baktı. “Git, ayağının röntgen filmini çektir, gel!” dedi. Arkadaşlara seslendim, “Bir tekerlekli sandalye getirin!” diye. Röntgen filmi çekilecek yere gittik. Film çekildi. Tekrar doktorun yanına geldim. Doktor, çekilen röntgen filmime baktı. Ayağımın çatlak olduğunu söyledi. “Hemen alçı odasına git, ayağımı alçıya alsınlar!” dedi. Ben alçı odasına gittim. Alçı odasındaki görevli, ayağımı alçıya aldı. Arkadaşlar evime getirdiler. Doktorun verdiği ilaçları içtim ve yattım. Sabah kalktım, koltuk değneğine dayanarak ustamın evine geldim. Ustam, ayağımın alçılı olduğunu görünce şaşırıldı. “Ne oldu oğlum, ayağına?”

“Akşam arkadaşlarla beraber top oynarken çarpıştık. Ayağım şişmeye başlayınca hastaneye gittik, ayağımı alçıya aldılar.”

“Geçmiş olsun Garip!” dedi. Beraber kahvaltı yaptık. Birkaç gün geçti. Ayağımda ne ağrı, ne de bir sızı var! 10 gün sonra tekrar doktora gittim, ayağımın kontrolü için. Hastanede sıra geldi. Doktorun yanına girdim. İçeride orta yaşlı başka bir doktor vardı. Doktor, “Neyin var?” diye sordu.

“Doktor Bey, ayağımın çatlak olduğunu söylediler, alçıya aldılar.” diye cevap verdim. Doktor, “Çektirdiğin röntgen filmi yanında mı?” diye sordu. “Evet doktor bey, çektirdiğim film yanımda.” dedim. Ayağımın filmini doktora verdim. Doktor filme baktı ve güldü. “Senin ayağında çatlak yok! Alçı odasına git, ayağındaki alçıyı söksünler.” dedi. Alçı odasına gittim. Ayağımdaki alçıyı söktüler. Gerçekten çok komik bir durumdu.

HAYAL KIRIKLIĞI...

Hastaneden iş yerine geldim. Ustam ayağımdaki alçıyı görmeyince şaşırıldı. “Ne oldu oğlum, ayağındaki alçıya?” diye sordu. Gülerek, “Ustam, ayağımda çatlak yokmuş. Ama doktor çatlak olmayan ayağımı alçıya almış.” dedim.

“Neyse oğlum, her şeyde vardır bir hayır, geçmiş olsun. Akşam ablan seni eve yemeğe çağırıyor.”

“Tamam usta, gelirim.” dedim. Akşam beraber dükkânı kapatıp evine gittik. Ellerimizi yıkayıp yemeklerimizi yedik. Eşi, bizim çayımızı getirdi. Çayımızı içerken, “Oğlum, sana bir şey söyleyeceğim ama bana kızma!” dedi.

“Abla, sana nasıl kızarım? Sen bir anne bir abla oldun bana!”

“Oğlum, beni bir anne olarak görüyorsan söylüyorum o zaman, seni evlendirmek istiyoruz.”

“Daha benim için erken, abla. Henüz evlenmek için hazır değilim!”

“Oğlum, evlenirken kim hazır olur?”

“Ama abla, hiçbir hazırlığım yok ki!”

“Oğlum, ben seni anladım, evlenmek için bana tamam dersen, gerisine karışma. –Gülümseyerek- Bak burada ustan var! Sana fazla konuşmak düşmez, sen evlenme işini dert etme, tamam de yeter! Sana karşı komşunun kızını isteyeceğim. Kız seni görmüş,

beğenmiş oğlum. Kız, ‘Abla, bu çocuk kim, sizin eve gelip gidiyor?’ diye seni sordu. Ben de bir akrabamızın oğlu olduğunu söyledim. Sonra da kızın annesiyle senin için konuştum. Annesi de ‘Gelin kızı babasından isteyin!’ dedi.”

“Abla, kız evine boşuna gitmeyelim. Kızı bana vermezler, siz de üzülürsünüz sonra!”

“Oğlum, kız seni görmüş, beğenmiş. Kızın gönlü var zaten!”

“Tamam da benim kimsem yok. Kızı istemeye kim gelecek? Ben yurttta büyüdüm, bana kızı vermezler.”

“Çocuğum, biz ne güne duruyoruz? Hem kızlarını vermek için senden iyisini mi bulacaklar? Sen tamam dersen, ben kızla ve annesiyle bir daha konuşurum.”

“Tamam abla, sen bilirsin!”

Birkaç gün sonra, usta bana, “Akşama hazır ol! Sana kızı istemeye gidiyoruz!” dedi.

“Hayırlısı olsun ustam!” dedim. Akşam ustamla beraber eve giderken, Yolumuzun üstünde bir pastaneye girdik. Güzel bir çikolata aldı. Çiçek de alıp eve girdik. Eşi heyecanla bizi bekliyordu. “Nerede kaldınız? Hadi ellerinizi yıkayın, masaya gelin!” dedi. Ellerimizi yıkayıp masaya oturduk, yemeklerimizi yedik. Abla bana döndü ve “Oğlum, sen biraz otur, heyecanlısın!” dedi.

“Evet abla, biraz heyecanlıyım!”

Ustamla beraber üstümüzü değiştik. Ustam, eşi ve ben evden çıktık. Kızın evine girdik, oturduk. Kızın babasının oturuşu, tüyleri kabarmış bir hindi gibiydi. Cesaretim kırılmıştı. Ustamın gözlerine baktım, gidelim diye. Ustam bana, “Sen karışma!” anlamında baktı. Kızın babası ustama, “Komşu, kızı istemeye gelecek başka kimse yok mu?” diye sordu. Ustam da kararlı bir tavırla “Başka gelecek kimsemiz yok.” dedi. Kızın babasıyla bir süre havadan

sudan sohbet etmeye çalıştı. Sıra kızı istemeye gelmişti. Kız isteme konusuna girince kızın babası ustama, tekrar sordu, “Komşu, bu gencin annesi ve babası yok mu, gelmediler!” Ustam da, “Garip bizim oğlumuz, ailesi de biziz!” dedi.

“Komşu, bu gencin sizin oğlunuz olmadığını biliyorum!”

“Beyefendi, bu çocuk kaç senedir bizimle birlikte yaşıyor. Benim oğlum sayılır. Kızınızı istemeye geleceğimizden haberiniz vardı. Buraya bu çocuğun ailesini tartışmaya gelmedik.”

Kızın babası ustama bakarak, “Bu kişinin ne olduğu belli değil komşu! Kusura bakma, ben kızımı ailesi belli olmayan kişiye vermem!” dedi. Ustam kızarak birden ayağa kalktı, çok sinirlenmişti. “Bana bak, kendini beğenmiş adam! Bu çocuğun ne olduğu belli de senin ne olduğun belli değil!” diye bağırды. Adam, bu sözler üstüne ustama saldırmaya kalktı. Ben kızın babasını tuttum, yerine oturturdum. Biz kız evine sevinçle girdik, ama öfkeyle çıktık. Bizim evimize geldik. Hepimiz çok gergindik.

Biraz oturup sakinleştikten sonra birer bardak soğuk su içtik. Soğuk suyu içince rahatladım. Ustamın eşi, “Sen haklı çıktın oğlum. Evet, kızı bize vermediler.” dedi.

“Abla, sen kendini üzme, bu bizim gibi kimsesizlerin kaderi! Yalnız yaşayan insanların evlenmesi de kiralık ev bulması da çok zor! Sizler de benim yüzümden üzüldünüz. Sizlerden özür dilerim.”

“Oğlum, senin bir hatan yok! Senin bizden özür dilemen gerekmiyor. Asıl biz senden özür dileriz. Hata bizde!”

“Tamam abla, konuyu kapatalım.”

Daha sonra, “İyi akşamlar,” diyerek kendi evime gittim. Sabah uyanınca ustamın evine girdim. Kapıyı çaldım, ustam kapıyı açtı. İçeriye girdim. Baktım, moraller hâlâ bozuktu. Ustamla beraber kahvaltı yaptım. Eşi tekrar sordu, “Oğlum, nereden biliyordun kızı bize vermeyeceklerini?”

“Abla, kızı size değil, bana vermediler. Bir ailem olmadığı için vermediler.”

Beraber kahvaltımızı yaptık. Evden çıktık, iş yerine geldik. Dükânın kapısını açtım. Ustamla beraber çalışmaya devam ettik. Yine bir zaman geçti. Komşu kızı meselesi kapandı.

YENİ BİR HAYATA İLK ADIMLAR...

Bir cumartesi akşamı arkadaşlar toplanıp eve geldiler. Ali, “Haydi kalk Garip. Üstünü giy de sahile gidelim. Biraz sahilde oturur eski günlerden ve senin şu kız isteme meselesinden konuşuruz.” dedi.”

“Olur Ali, bu akşam çaylarımızı sahilde içelim, sakın ve güzel bir gece geçirelim. Hatta Taş Restorana da gidebiliriz!”

Arkadaşlar da şaşırdılar. Ali bana sordu, “Ne Taş Restoranı Garip?” diye. Sonra çok iyi anlamış bir ifadeyle, “Tamam ben anladım!” deyince Burak ve Zeki, “Ali sen ne anladın?” diye sordular.

Ali gülerek, “Garib’e kızı vermediler, Garip de kafayı yedi!” dedi. Bu espriye katıla katıla güldük. Hep beraber sahile geldik.

“İşte arkadaşlar, benim Taş Restoranım burası!” deyince mesele anlaşıldı. Gösterdiğim yerdeki kayalıkları gören arkadaşlar bu şakama çok güldüler. Ali, “Çok güzel bir restoranmış Garip!” dedi.

“Evet, arkadaşlar işte burası benim Taş Restoranım! Sıkıntım ve stresim olduğunda kendimi attığım yer burası!” Taşların üstüne oturarak evden getirdiğim çayı içmeye başladık. Arkadaşlarla beraber olduğum için çok mutluydum, Sohbet de çok güzeldi, saat biraz geç olmuştu. Biz sohbet ederken, yoldan geçen arabalardan bir fren sesi duyduk. Bir müddet sonra bağırma ve kavga sesleri gelmeye başladı. Ben ayağa kalktım, yola doğru baktım, ne olduğunu görmek

için. Arkadaşlar, “Otur Garip, bir şey yoktur!” dediler. Ama yine de bağırma sesleri artarak geliyordu.

Oturduğum yerden kalktım, yola doğru yürüdüm. Kavga eden kişileri gördüm. İki kişiye beş kişi saldırıyordu. İçlerinde dayak yiyen adamlardan biri de yaşlıydı. Kavga edenlerin yanına hızlı adımlarla geldim. Üç kişi yaşlı adamı bir başka arabaya bindirmeye çalışıyordu. İki kişi de şoförü dövüyordu. Koşarak yaşlı adamın yanına gittim. Arkadaşlar da benim arkamdan geliyorlardı.

“Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdım. İçlerinden biri, sert bir sesle, “Sen karışma, git başımızdan, sende dayak yeme boşuna!” dedi.

Ama yaşlı adam bana bakarak, “Beni kaçırıyorlar!” diye bağırınca yaşlı adamı kolundan tuttum. Onu kendime doğru çekince onu kaçırmak isteyen kişilerin ellerinden kaydı. Yaşlı adam, ellerinden kurtuldu. Saldırganlar, yaşlı adamı bırakıp bana vurmaya başladılar. Yaşlı adam arada kalmasın diye onu arkama doğru çektim. Üç kişi bana vurmaya devam ettiler. Ben de onlara vurmaya başladım. Arkadaşlar da dayak yiyen şoföre yardım ettiler.

Adamlar dayağı yemeye başlayınca, ikisi arabaya binerek kaçıp gittiler. Dayak yiyenlerden biri yere düştü kaldı. Yere düşen adamı bıraktım. Yaşlı adamın yanına geliyordum ki, Zeki bana, “Garip, adam silah çektii, dikkat et!” diye bağırdı. Yere düşen adama tekrar döndüm baktım. Elinde bir silah vardı. Silahını bize doğrultmuştu. Yaşlı adamı silahtan korumak için arkama aldım. Yerdeki adam bize doğru ateş etti. Yaşlı adamın sağının soluna bakıyorum, bir kanaması var mı diye. Sonra da ben ateş eden adamın üstüne koştum. Adam, tekrar ateş edecekti ama bu sefer silahı ateş almayınca yerden kalktı, koşarak arabaya bindi, gitti.

Yaşlı adam, “Oğlum bana bakma, benim bir şeyim yok! Kurşun sana isabet etmiş. Senin gömleğinde kan var!” dedi. Gömleğime

bakarken dizlerimin bağı çözüldü, yere düştüm. Arkadaşlar yanıma geldiler. Yaşlı adam da başımda benimle konuşmaya çalışıyordu. Arkadaşlar beni hastaneye götürürken kendimden geçmişim.

Kendime geldiğimde hastanede olduğumu fark ettim. Etrafıma baktım. Yine yaşlı adam başımda bekliyordu. Yataktan biraz doğruldum. Odaya doktor geldi. Doktor herkesi dışarıya çıkardı. Sonra beni muayene etti, korkulacak bir durumda olmadığımı söyleyerek odadan çıktı.

Yaşlı adam tekrar odaya geldi. Biraz sohbet etti. Bana adımı sordu, adımın Garip olduğunu söyledim. O da bana adının Ali olduğunu söyledi. Odanın kapısı açıldı. Polisler odaya girdiler. Polisler ifademi almak için gelmişlerdi. Olayın nasıl olduğunu sordular. Anlatmaya başladım.

“Arkadaşlarımla birlikte sahilde oturuyorduk. Bir arabanın fren sesini duyduk. Baktık ki kavga var, üç kişi bu abiyi zorla başka bir arabaya bindirmeye çalışırken iki kişi de şoförü dövüyorlardı. Bu abiyi ellerinden aldık. İkisi kaçtı. Diğer üç kişi bana vurmaya başladılar. İkisi dayak yiyince kaçıp gittiler. Üçüncü kişi de yere düştükten sonra bize ateş etti. Ateş eden kişinin yanına koştum, neyse ki, silahı tutukluk yaptı. Adam arabasına bindi, hızla oradan uzaklaştı. Ama adamın sıktığı mermi bana isabet etmişti. Yere düştüğümü hatırlıyorum.”

Polis, “O kişiyi daha önceden sen tanıyor muydun?” diye sordu. “Hayır, memur bey, ilk defa görüyordum.” dedim. Polis de ‘tamam’ deyip ifademi imzalattı ve odadan çıktı. O sırada Ali Bey’in yanına genç bir adam geldi. “Baba, haydi gidelim, işler bizi bekliyor!” dedi.

“Acele etme, biraz bekle, işim var oğlum!”

Genç adam Ali Bey’in kulağına eğilerek, “Baba, şunun eline biraz para ver de buradan gidelim.” dedi. Genç adamın Ali Bey’e

fısıldayarak söylediklerini duydum. Ali Bey de genç adama, “İstersen sen git oğlum. Biraz daha burada kalacağım. Bu gördüğün genç adam benim hayatımı kurtardı. Senin işin varsa gidebilirsin!” deyince o da gitti.

“Garip oğlum, kusuruma bakma. Bu gençler hayatın ne kadar değerli olduğunu anlamazlar. Oğlum, sen ne iş yapıyorsun? Nerede oturuyorsun? Gördüğüm kadarıyla seni hastaneye getirip geri dönen arkadaşlarından sonra kimse ziyarete gelmedi. Senin kimsen yok mu?”

“Abi, benim kimsem yok! Çalıştığım iş yerinde iyi kalpli bir ustam ve birkaç arkadaşım var.”

“Oğlum, senin kalacak bir yerin var mı? Sen kimle yaşıyorsun?”

“Ali Bey, ben tek yaşıyorum.”

“Oğlum, Ali Bey deme! Abi diyebilirsin, baba da diyebilirsin.”

“Tamam Ali abi! Babam olmadığı için baba demek zor olabilir benim için.”

“Sen nasıl istersen evladım!”

Odaya ustam girdi. “Oğlum, geçmiş olsun, nasılsın, iyi misin? Sen neden kavga ettin?”

“Hayır, kavga etmedim.” diye cevap verirken Ali abi araya girdi, “Oğlunuz doğru söylüyor, kavga etmedi. Kavga Garib’in üstüne geldi.” dedi.

“Nasıl oldu peki bu kavga?”

“Garip beni kaçırmak isteyen kişilerin elinden kurtarıırken, adamlardan biri silahla ateş etti Garip de yaralandı.”

“Oğlum, sen o adamlarla nasıl tek başına kavga ettin?”

“Tek değildim ustam, arkadaşlarım da yanımdalardı.”

Ali abi elindeki kartı bana uzatarak, “Bu benim adresim evladım, hastaneden çıktığında bana gel, konuşuruz!” dedi. Ali abinin

bana verdiği kartı aldım. “Geçmiş olsun.” diyerek odadan çıktı gitti. Ustam bana dönerek sordu, “Oğlum, sen bizden bıktın mı?”

“Yok be ustam! Nasıl konuşuyorsun!”

“O zaman yarın hastaneden çıktığında doğru bize geliyorsun.”

“Tamam usta, yarın hastaneden taburcu olunca size geliyorum.”

Ustam odadan çıktı. Akşamüstü arkadaşlarım hastaneye geldi. Odaya altı kişi birden girdiler. Hastanede yatan hastalar bizim sesimizden rahatsız oluyorlardı. “Arkadaşlar, biraz sakın olalım. Hastaneden bizi kovacaklar!” dedim. Şakir, “Garip, bizim yanına gelmemizi istemiyor musun?” dedi. “Yok be Şakir! Sizi kırmak için söylemedim. Burasının bir hastane olduğunu unuttunuz, hatırlatayım dedim.” Arkadaşlarla beraber odadan çıktık, bahçeye indik. Bahçede biraz sohbet ettik. Sonra da gittiler.

Ertesi günün sabahında arkadaşlarımdan Semih yanıma geldi. Hastaneden çıkış işlemlerini yaptı, beraber hastaneden çıktık. Semih sordu; “Garip nereye gideceksin?”

“Kendi evime gidelim.” dedim. Birlikte evime gittik. Birkaç saat yanımda kalıp sohbet ettikten sonra Semih gitti. Ben de uykuya daldım. Akşam ustam benim eve geldi. Kapıdan içeriye girdi, bana kırgınlıkla sordu; “Oğlum, sen neden bizim eve gelmedin? Ablan senin için odayı hazırladı.”

“Allah razı olsun ablamdan. Kendi evimde kendimi daha rahat hissediyorum abim.”

“Garip, haydi bize gidiyoruz. Ablan seni evde bekliyor!”

“Tamam ustam, ablamı fazla bekletmeyelim.” Beraber evde çıktık. Evleri yakın olduğu için yürüyerek geldik. Evin kapısını açtı, girdik. Abla da bana kızgın bakıyordu. Sonra bana sarıldı.

“Oğlum, burası da senin evin! Sen neden bu eve gelmek istemedin?”

“Sizleri rahatsız etmek istemedim ablam!”

“Oğlum, senin canın dayak istiyor galiba, anlaşılan seni az dövmüşler! Sen bizim rahatsız olduğumuzu neden düşündün?”

“Abla, böyle bir aile ortamına alışkın değilim. Sizleri rahatsız etmekten korkuyorum!”

“Tamam, haydi geç bakalım içeriye.” dedi. İçeriye geçtim, oturdum. Abla yanıma geldi. “Bak oğlum, bu odayı sana hazırladım. Bu oda senin! Her zaman burada kalabilirsin.”

“Teşekkür ederim abla.”

Ben birkaç günde kendimi topladım. Polisler eve geldi. Karakola gelmemi söylediler. Polislerle beraber karakola gittim. Bize ateş eden kişiyi yakalamışlardı. Polis, karşımda süklüm püklüm oturan adamı eliyle göstererek sordu; “Size ateş eden bu mu?”

“Evet, bize ateş eden kişi bu!” dedim. Sorgu odasından çıktım. Baktım Ali abi de karakola gelmişti. Polisler Ali abiyi de ifade için odaya alacaklardı. Ali abi, “Oğlum, beni bekle, seninle konuşmam gerek.” dedi.

“Tamam abi, seni bekliyorum dışarıda.” dedim. Ali abiyi karakolun dışında beklemeye başladım. Ali abi de karakoldan çıktı. Yanıma geldi. Minnetle bakarak konuştu; “Haydi Garip, beraber fabrikaya gidelim. Seninle konuşur fabrikayı da gezeriz.”

“Olur abi, gidelim!” Ali abi ile beraber arabasına bindik fabrikaya geldik. Daha önceden hastanede gördüğüm genç adam, bizi fabrikanın girişinde karşıladı. “Hoş geldin baba.” dedi. Ali abi ile beraber içeriye girdim. Genç adam bana dönerek dalga geçer gibi, “Siz de hoş geldiniz.” dedi. Ali abi ile beraber işçilerin çalıştığı yere gittik.

YÜKSELİŞ BAŞLIYOR...

Fabrikayı dolaşırken, ustabaşı koşarak bizim yanımıza geldi. “Beyefendi, son makinenin de dişlisi kırıldı, makine çalışmıyor.” dedi. Ali abi ustabaşına, sordu, “Usta, akşam sağlam bir şekilde çalışıyordu ne oldu da dişli kırıldı?”

“Beyefendi, akşam makineyi çalışır hâlde bıraktık. Ama sabah geldik, makine çalışmıyor, dişlisi kırılmış.” Ali abinin o an çok üzüldüğünü gördüm. “Tamam usta, çaresine bakarız.” dedi. Sonra bana dönerek konuştu; “Garip, demek ki bu fabrikada yiyeceğimiz ekmek bu kadarmış!” O sırada oradakilerden birisi bana seslendi; “Gariip!” Bana seslenen kişinin yanına gittim. “Garip, beni tanıdın mı?” dedi.

“Yok, seni tanıyamadım.” diye cevap verince “Garip, yurttta beraber kalmıştık ya! Seni görünce nereden tanıyorum diye düşünürken beynimde şimşek çaktı. ‘Çöpteki çocuk bu!’ dedim kendi kendime. Ben çok iyi misket oynardım.” açıklamasıyla onu hatırlayabildim. “Evet, şimdi seni hatırladım. Kenan kardeşiiim!” diyerek ona sarıldım. Kenan, “Sen Ali Bey’i nereden tanıyorsun?” diye sordu. “Ali abiyle tanışmamız bir tesadüf oldu. Sen bu fabrikada mı çalışıyorsun?”

“Evet burada çalışıyorum. Ali Bey çok iyi bir insan! Fakat birileri bu fabrikanın işlerinin kötü gitmesi için uğraşiyor. Makinelerin dişlisini gece bir kişi gelmiş kırmış!”

“Sen neden dişlileri birinin kırdığını düşündün?” diye sordum. “Sonra konuşuruz.” dedi. Ali abi beni yanına çağırdı, gittim. “Hadi Garip, yazıhaneye geçelim.” Ali abiyle beraber yazıhaneye geldik oturduk. Şımarık genç de oradaydı. Görevliye çay söyledi, sonra oğlu sandığım o gence dönerek, “Neler oluyor oğlum, bana anlat bakalım!” dedi.

“Anlatacak bir şey yok, işçiler son makinenin de arıza yaptığını söylediler.”

“Oğlum, gece biri gelip makineleri mi bozuyor?”

“Baba, kimse makineleri bozmuyor. Makineler kendi arıza yapıyor. Artık makineler yaşlandı, bozulmaya başladı.”

“Oğlum, bu makineleri yeni aldık, daha garantileri yeni bitti.”

“Baba, makinelerin bozulduğunu haberini ben de yeni aldım. Fabrikada gece bekçilerden başka kimse kalmıyor.”

“Peki oğlum, kırık dişli ve diğer makinelerin dişlileri için yenisini sipariş verdiniz mi?”

“Baba biz bunu bir yabancının yanında tartışmalıyım.”

“Oğlum o kişi yabancı değil, Garip benim hayatımı kurtardı. Sen konuş!”

“Makinelere takılacak olan dişlilerin bir ay sonra geleceğini söylediler, ama bizim de elimizde olan siparişleri bir aya kadar teslim etmemiz gerekiyor.”

“Peki oğlum, makineler bozukken aldığımız siparişler nasıl teslim olacak? Biz siparişleri teslim etmediğimiz takdirde, bu bizim iflasımız demektir.”

“Evet baba iyisi mi biz iflas ettiğimizi açıklayalım. Biz iflasımızı ne kadar erken verirse, o kadar bizim için iyi olur. Benim için de iyi olacak!”

“İflasımızı vermek neden senin için iyi olacak anlamadım!”